

Vasárnapi újhullámos metódika...

... avagy vigyünk el a végletekig Füredilaci bicájának teljesítőképességeit, avagy másszunk hegyet kerékpárral, avagy minél kevesebbet menjünk aszfalton, avagy miért megyek én ilyen túrákra, avagy mekkora jó túra volt...

[Elő kell vennem a babakocsis térképet, mert nem emlékszem, merre jártunk...]

...

Ez nem történt meg, mert jött az este, vonzott az ágy és élménybeszámoló elmaradt. Fussunk neki tehát térkép nélkül még egyszer (mégiscsak hűjén nézne ki, ha a munkahelyemen előkaparnám a turistatérképet...).

Szóval, az immár szokásosnak mondható kezdeti vízszintes szakasz után a hattagú, ámde lelkes csapat (Árpi, a 3 Peti, FürediLaci és én) nekivágott a hegynek, bár legalább kétszer eltértek a megszokott iránytól, de végülis kilyukadtunk a Virágosnyeregbe vezető úton. Itt megegyeztünk abban, hogy ez az út szar. Az.

A kútnál miután átvertem a társaság felét (hogy ez még a múlt heti víz a zacsiban), utána egy túrázó családot paráztattam be, mert miután beleittam a zacsiba, a nagy lyukon át az orromba ment a víz, amit le is tüdöztem, majd ennek folyományaként kiköhögtem szép kultúráltn. Ez úgy nézett ki, mintha a víztől lettem volna rosszul. Meg is kérdezte az ürge: "Rossz a víz?" "Persze - mondtam - főleg, ha az orrán át letüdözi..."

Na, ott is hagytak minket gyorsan, hogy aztán persze utólérjük őket, aztán küzdöttünk felfelé. Az irtásnál elénk tárult a panoráma, gyönyörködés címén fújtattam egy sort, szerintem a távolban a Mátra vonulatai bontakoztak ki...

Felérve nem időztünk túl sokat, megvártak engem és zúztunk is a sárgán, amiből először kék lett majd zöld majd valahogy megint sárga lett. Az egyik kanyarban megtaláltam Árpi kulacsát, mint kiderült, ott szaltózott egyet előre, miután konstátálta, hogy nem blokkol eléggé a hátsó kerék, hogy adott az elsőnek is, aminek az eredménye remek szaltó lett...

Az út maga egyébként ezen a részen inkább a járhatatlan kategóriába tartozott, figyelembe véve a sziklákat, kidőlt fákat és egyéb akadályokat.

Solymárra a sárga turistajellel jelzett patak völgyön vezetett az út, ahol kicsit állítottam a nyergemen és a váltómon, és előzgettük a rémült turistákat. Az út keresztezése után bevágtuk magunkat a susnyásba, ahol egy alig ösvényen mentünk, mivel a bicajjal allándóan beleakadtam a növényzetbe, inkább toltam, viszont így vagy a bicaj, vagy én jártunk a dzsindzsásban, horror volt.

Végülis kisebb-nagyobb küzdelem árán eljutottunk a Muflon-itatóig, ahol megpihentünk, fél óra alatt elfogyasztottuk a büfé egész heti forgalmát hétfőtől-szombatig, így elégedett tulajokat hagytunk magunk mögött.

A Zsíroshegyről gurultunk erre-arra, majd bevágódtunk az Antónia árokba (egy néni meg is jegyezte az unokájának, hogy látod, azon a nagyon veszélyes ösvényen

mennek a bicajosok), szigorúan az árokban maradva és követve a turistaútvonalat legurultunk az aljába. Az árok nagyrészt letört fadarabokkal gazdagon borított, kimondottan elhanyagolt jellegű, tudtam, hogy otthon vagyok... Tudatosan hagytam, hogy előttem menjen a csapat, közvetlenül előttem pedig Neszveda Peti derítette fel a talajszerkezetet, az aljában egy helyen egyértelmű halálsikollyan jelezte is, hogy fosóhomokra szaladt és most dob egy csőröst, de aztán megúsza, én pedig láttam, hová nem érdemes menni... Így aztán gyorsan lent voltunk, ahol átmásztunk a kibontott kerítésen (valakinek nem volt elég jó a kerítés feletti átjáró, bár gondolom, nem muflonok bontották ki), majd pedig a kerítés menti homokban szépen lassan eljutottunk Pilisszentiván külterületére. Onnan átgurultunk egy helyi népiünnepélyen, majd mentünk tovább a faluban felfelé. Az utca végén Zaki rábökött a szemközti hegyre, hogy "hát akkor izé... arra". Mi meg mentünk.

Zaki képein látszik, ahogy a csapat mosolyogva abszolválja a hillclimbet (én nem vagyok rajta a képeken)... Ezután némi szint után hasonló vacakon kellett lemenni, majd újabb susnyás után következett egy önfelédelt lejtőzés a 10-es útig.

A Kopár csárda parkolójában sajnálattal állapítottuk meg, hogy FLaci bringája az előző lejtőn meghaladta a technikai paramétereket, amikre készítették és a hátsó kerekében egy komoly nyolcas keletkezett. Zaki némi ócska szerszámmal és egyéb erőhatások igénybevételével csinált belőle egy négyest (erős jóindulattal), ami arra alighanem elég volt, hogy

eljusson vele a Pvärösvári vasútállomásig, bár azóta sem hallottunk róla, hogy hazaért-e sikeresen (pedig megígérte, hogy jelzi).

Szóval innen Zaki szerint csak meg kell mászni a Vörös-hegyet és lejtőzés következik Pilisszentivánra. A piros jelzés hangulatosan emelkedett (volt benne csalán, végigcsipkedte a csapatot, hallottam, ahogy a maga módján mindegyik sikítózva/üvöltve haladt át rajta), volt minden.

A hegy tetején szép kilátás nyílt a környező hegyekre, eddigi útvonalunkra Nagykovácsi felől, és további útvonalunkra a Pilis lábához, a Hosszú-hegyre és a Kevélyekre...

A szép kilátás végül nem a hegy teteje volt, az a Gyula-pihenő volt, onnan egymást váltogatta az eszelős lejtő (amelyeken csak Árpi ment le blokkoló hátsó kerékkel) és fűjtatós emelkedők homokos felülettel (melyen tolni is szar). Utána kiértünk egy rétre, majd egy hosszú, köves dózerúton döngettünk lefelé tényleg nagy-nagy tempóban. Egy-két flikkflakk után már bent is voltunk Pilisszentivánon, amely fölé magasodik hatalmas tömbjével a Pilis hegy. A kocsma egyben fagyizó is volt, belenéztünk a Formal-be és elindultunk a hivatalos Hosszúhegyin visszafelé. Volt három emberes pocsolya, ahogy Zaki írta, radioaktívak voltak, nekem mondjuk a biológia fegyver jutott eszembe, meg az, hogy ez a hivatalos, engedélyezett kerékpárosútvonal Csobánka felől Pilisszentiván felé...

Szerintem csak tankkal lehetne azokon a gödrökön átkelni... Köszönjük.

A csobánkai nyeregben Zaki közölte, hogy márpedig ő aszfalton nem megy haza, én meg beadtam a derekam (ami egyébként nem fájt (igaz, a térdem annál inkább)), mentünk az egri vár felé. Felfelé mondjuk elpukkantam, mondtam, hogy ennem kell, megettem a müzlimet (a sonkás szendvicset nagy bátorság lett volna). Ahogy felértünk az út tetejére (ahonnan már csak lejt), száraz pocsolyákat találtunk, mentünk lefelé Pilisborosjenőig. Zaki megmutatta az alternatív útvonalat Ürömrre, amin kisebb a forgalom és kellemesebb - tényleg.

Ürömről már eseménytelen utunk volt, aszfalton mentünk, fokozatosan búcsút intve egymásnak. Nem így járt az a bicajos, aki trekking bicajával sikeresen abszolválta a híd járdáján lévő süllyedést, éppen a budai oldalon tolta lefelé bicaját, amikor találoztunk vele, az első kerékben egy hibátlan görbület volt, abból már nem lesz kerék.

Összegezve azt mondhatom, hogy remek kis túra volt, számomra ismeretlen terepen, néhány olyan résszel, amit magamtól eszembe sem jutna megcsinálni. Továbbá kiderült, hogy elég rosszul megy a hegymászás kerékpárral a hátamon ill. hogy elég gyenge vagyok ilyen extrém-futamokhoz. Az 56 km távot végülis kb 4 óra alatt teljesítettük, de a bruttó menetidő 8 óra lett, ebből kb. 3-t rám várt a csapat...

Mindent egybevetve király kis túra volt, van hova fejlődni.
Köszönet Zakinak a túravezetésért, a többieknek a türelemért!